

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Варна, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Полина Хр. Илиева
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно наказателно дело № 20223110203332 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на “Я.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от П. Д. П., подадена чрез адв. Е. К. К. от АК - Варна, срещу НП № 03-2100020/23.09.2021 год., издадено от и.д. директор на Дирекция „Инспекция по труда“, гр. Варна, с което на основание чл. 413, ал.2 от КТ му е било наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 275, ал.1 от Кодекса на труда и чл. 284, ал.1 и ал.3 от Кодекса на труда във връзка с чл. 17, ал.2 от Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място /ДВ. Бр. 46 2001г./.

В жалбата си въззивникът твърди, че НП е неправилно, незаконосъобразно и нецелесъобразно. Оспорва изобщо извършеното нарушение като сочи, че единственото вярно твърдение в НП било, че лицето М.М. към процесната дата е бил назначен на длъжност „монтажник дограма“ в „Я.“ ООД. Соочи че на датата посочена в НП М. не се е явил на работа в предприятието, поради което и той като негов работодател изобщо не е имал ангажимент да му осигурява каквито и да било условия на труд на тази дата. Моли ННТП да бъде отменено като отправя искане за присъждане на направените по делото разноски.

В съдебното производство въззивното дружество се представлява от надлежно упълномощен защитник в лицето на адв. Е. К., който заявява, че поддържа жалбата и оспорва фактическите констатации отразени в НП, а във фазата по същество пледира за отмяна на последното като сочи, че от

събраните по делото доказателства се установило, че на датата посочена в НП М. не е действал като работник на въззивното дружество и за това нямало как да му бъдат предоставени предпазни средства. Отправя искане за присъждане на разноски.

В съдебното производство въззиваемата страна се представлява от ю.к Д.О.-К., която оспорва жалбата, а във фазата по същество моли за потвърждаване на НП като правилно и законосъобразно като сочи, че нарушението било доказано. Отправя искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответната страна.

Варненска районна прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Св. М.И. М. се намирал в трудови правоотношения с въззивното дружество „Я.“ ООД гр.Шумен. С ТД № 169/14.05.2016год. сключен между въззивното дружество и св. М. последният бил назначен длъжност „монтажник, дограма“. Св. М. се занимавал с тази дейност – поставяне на дограма и извън преките си трудови задължения като извършвал такава работа без тя да му е била възложена от работодателя му.

През лятото на 2021год. св. Д. К. живущ в гр.Варна, ул. „Дубровник“ бл.7, вх.Г, ет.5, ап. 77 решил да смени дограмата на жилището си. Същият се срещнал в гр.Шумен със З. Д., представен му от приятели като лице което извършва такива услуги, и го попитал дали ще му свърши тази работа. Д. се съгласил. Казал му казал, че през ден е в гр. Варна, ще мине да види апартамента и ще му каже цена. Така и станало. Д. взел размерите, обявил цената на св. К. и двамата се уговорили за точен ден и час когато ще дойде да монтира дограмата – 17.08.2021год..

З. Д. поръчал изработването на дограмата в цех на въззивното дружество. Тогава видял св. М.М. и го попитал дали ще отиде с него да монтира дограмата срещу заплащане. Св. М. се съгласил. Той и друг път работил с Д. по същия начин, на частно. По същия начин, срещу заплащане Д., наел и св. В. Г. да дойде и да участва в монтажа на дограмата на жилището на св. К..

На 17.08.2021г. преди обяд З. Д., М.М. и В. Г., с бус натоварен с дограмата пристигнали в гр.Варна и отишли на адреса на св. К. - ул. „Дубровник“ бл.7,ет.5, ап.77 за да монтират дограмата. След като пристигнали на обекта били предприети действия по издърпване на профилите от земята, на петия етаж с въжета при, в процеса на издигане на същите св. М. загубил равновесие и паднал от петия етаж на партера до входа на блока заедно с профила дограма. По време на инцидента св. М. не ползвал оборудване за работа на височина, нямал предпазен колан или друга защита от падане от височина.

На място на инцидента пристигнали свид. Н. главен инспектор Дирекция „Инспекция по труда“ – Варна, заедно с колегата си Н.И., по повод получена информация за пострадал работник, при падане от тераса на жилищна сграда. Свидетелите посетили посочения адрес и установили повредени профили от дограма на партера на сградата, след което се качили до петия етаж и събрали сведения за инцидента от собственика на апартамент 77 св. Д. К. и останалите присъстващи, като забелязали и надпис на колата „Я.“ ООД, с която са дошли работниците и са били пренесени профилите до ул. „Дубровник“ бл. 7.

Започнала проверка в хода на която инспекторите от Д „ИТ“ установили, че М.М. бил в трудови правоотношения с въззивното дружество и счели, че в деня на злополуката той осъществявал трудовите си задължения. Извършена била проверка на въззивното дружество в хода на която били изискани и съответно представени от дружеството редица документи в това число и такива свързани със ЗБУТ.

Преценено било, че въззивното дружество като работодател не било изпълнило задълженията си да осигури здравословни и безопасни условия на труд и не било предоставило оборудване за защита срещу падане от височина, в това число предпазен колан на лицето М.И. М. с ЕГН *****, на длъжност „монтажник дограма“ като на 17.08.2021год. М.М. бил допуснат да извършва дейност по смяна на дограма в апартамент в гр.Варна, ул. „Дубровник“ бл.9, вх.Г и в процеса на работа при издигане на профил на дограмата с помощта на още двама работници, чрез въжета на открита тераса в северната част на апартамента, без използване на предпазен колан. В процеса на издигане на профила на PVC дограмата от партера на блока до откритата тераса лицето изгубило равновесие и паднало заедно с профила от петия етаж на партера пред входа.

За това нарушение на 10.09.2021год. св. Н. съставил срещу въззивното дружество АУАН 03-2100020/10.09.2021г. в който било посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл. 275, ал.1 от КТ и чл. 284, ал.1 и 3 от КТ вр. чл. 17, ал.2 от Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място и т.9 от Приложение № 1 към чл. 17 и т.8.6 и т. 9.1.3 от Приложение № 2 към чл. 17 от Наредба №3.

Актът бил предявен на управителя на въззивното дружество който го подписал вписвайки, че ще представи възражение в установения срок.

В срока по чл. 44 от ЗАНН въззивника подал писмени възражения срещу акта в които изложил твърдения, че в деня на злополуката М.М. изобщо не е бил на работа и обекта на който е станала злополуката изобщо не е бил изпълняван от фирмата.

Възражението не било възприето от АНО и на 23.09.2021год. без извършване на каквото и да било допълнително разследване с оглед установяване на фактите изложени във възражението, АНО издал атакуваното

НП като е приел изцяло фактическите и правни констатации отразени в АУАН и на основание на основание чл. 416, ал.5 КТ във вр. чл. 413, ал.2 КТ му наложил административно наказание "имуществена санкция" в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 275, ал.1 от Кодекса на труда и чл. 284, ал.1 и ал.3 от Кодекса на труда във връзка с чл. 17, ал.2 от Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място /ДВ. бр.46 2001г./.

Като свидетел в хода на съдебното следствие показания е дал актосъставителя Емил Н., който сочи, че е установил нарушението при проверка, след подаден сигнал за пострадал работник на мястото на инцидента, възприел е събитията след инцидента директно, не е успял да контактува с пострадалия свид. М., а при контакт с управителя на възз. дружество „Я.“ ООД е установил, че свид. М. е бил в отпуск или самоотлъчка на процесната дата.

В хода на съдебното следствие показания са дали и свид. В. Г. един от непосредствено възприелите инцидента, свид. М.М. - пострадалият работник, както и Д. К. – собственик на апартамент 77 на ул. „Дубровник“ бл.7. И тримата описват сходна последователност на събитията като уточняват, че на процесната дата никой от тях не бил ангажиран от възз. дружество във връзка с извършването на смяната на профилите дограма, както и че пострадалото лице М. въпреки, че е бил в трудови правоотношения с възз. в този период, конкретно на 17.08.21г. не е отишъл на обекта на ул. „Дубровник“ в качеството си на служител на възз. „Я.“ ООД, а е бил там поради предварителна уговорка със З. Д. с намерението „да припечели“ изпълнявайки ангажимента поет от Д. към свид. К. за монтаж на дограма.

Като писмени доказателства към АНП са приложени НП, АУАН, Възражение, Становище, Трудов договор, Длъжностна характеристика, призовка, Идентификационна карта, Обяснения, Протокол за извършена проверка, Заповед.

Допълнително в хода на съдебното следствие е представен от страна на въззиваемата страна и приобщен към доказателствата по делото препис от личен картон за отчитане на специално облекло и инструменти на М.И. М..

Гореизложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени така и гласни.

От събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал съдът не кредитира единствено приложените към преписката писмени обяснения дадени от З. С. Д. (към момента починал) в които същият е посочил, че работи във въззивното дружество на обект в гр.Варна ул. „Дубровник“ 7, ап. 77, и по уговорка с управителя на фирмата Я. отишъл да натовари дограма за извършване на монтаж на обект в гр.Варна, тъй като в тази им част обясненията са в пълно противоречие с целия останал събран по делото

доказателствен материал. На първо място от показанията на свидетелите Г. и М. се установява, че към датата на инцидента З. Д. изобщо не е работил във въззивното дружество. Същият бил пенсионер и бил работил във фирмата много време преди това. В показанията си св. М. сочи, че от 2016год, от както той е във фирмата, З. не работи там. И двамата посочени по-горе свидетели сочат, че З. принципно извършвал такива услуги по монтаж на дограма, на частно.

В показанията си пред съда св. Н. също сочи, че в разговор със З. установил, че той бил бивш работник на въззивното дружество.

На следващо място от показанията на св. К. се установява, че той не е влизал в каквито и да било отношения с въззивното дружество във връзка с подмяната на дограмата на жилището си. Същият е категоричен, че е договарял само със З., че той взел размерите и той му обявил цената и на него е трябвало да плати за услугата. Сочи също така, че З. не му бил казал къде работи, има ли цех или не и от къде ще вземе дограмата и т.н., че не е предплащал нищо, както и че и до момента поръчката му не изпълнена, тъй като З. е починал.

Всички останали събрани в хода на съдебното следствие доказателства съдът кредитира изцяло като взаимнодопълващи се и кореспондиращи по между си.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок за обжалване, поради което следва да бъде разгледана по същество.

При извършената цялостна служебна проверка с оглед задължението си по чл. 314, ал. 1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган. Описанието на твърдяното от АНО нарушение е достатъчно ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво нарушение му е вменено и да организира адекватно защитата си.

Не представлява съществено нарушение на процес. правила и липсата на мотиви досежно неприложението на чл. 28 от ЗАНН.

По приложението на материалния закон съдът установи следното:

Процесното деяние е квалифицирано от наказващия орган като нарушение по ч. 413, ал.2 от КТ вр. чл. 275, ал.1 от Кодекса на труда и чл. 284, ал.1 и ал.3 от Кодекса на труда във връзка с чл. 17, ал.2 от Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на

работещите при използване на лични предпазни средства на работното място /ДВ. Бр. 46 2001г./.

Съдът, след преценка на всички релевантни писмени и гласни доказателства прецени, че НП се явява издадено в нарушение на материалния закон, същото е необосновано и като такова следва да бъде отменено по следните съображения.

С НП въззивника е наказан за това, че на 17.08.2021год. като работодател не бил изпълнил задължението си да осигури здравословни и безопасни условия на труд в частност не предоставил оборудване за защита срещу падане от височина - предпазен колан на М.И. М. ЕГН ****, на длъжност „монтажник дограма като на 17.08.2021год. М. бил допуснат да извършва дейност по смяна на дограма в апартамент в гр.Варна **** и в процеса на работа при повдигане на профил на дограмата чрез въжета на открита тераса, от партера до откритата тераса, без използването на предпазен колан.

В хода на съдебното следствие по безспорен начин от събраните доказателства бе установено, че св. М. е работил по подмяната на дограмата на апартамента описан в НП и е бил без поставен предпазен колан. Не е спорно и това, че М. е бил в трудови правоотношения с въззивника (негов работодател) и последният не му е предоставил изобщо като работно оборудване за изпълнение на служебните му задължения предпазен колан. В същото време обаче не бяха събрани безспорни и категорични доказателства, всъщност не бяха събрани каквито и да било доказателства които да установят, че на 17.08.2021год. (датата на нарушението посочена в НП) М. е осъществявал посочената дейност по силата на сключения между него и въззивното дружество ТД, съответно че той е бил изпратен на обекта именно от въззивното дружество като негов работник – че е престира труд в полза и от името на възз. дружество „Я.“ ООД. Напротив установено бе по безспорен начин, че по време на инцидента свид. М. е извършвал гореспоменатите действия във връзка с монтиране на профил дограма на височина, без нужната екипировка само и единствено по своя преценка, по силата на уговорка с лицето З. Д. и срещу заплащане обещано му от последния. В тази насока са както показанията на самия М., така и показанията на св. Д. Н. (възложителя на поръчката). От последните се установява, че той изобщо не е възлагал поръчка на въззивното дружество, че е договарял единствено със З. и пр.

И след като въззивното дружество изобщо не възлагало на посочената дата на св.М. да извършва каквато и да било работа на въпросния обект по силата на трудовите правоотношения в които се е намирал принципно последния, то за каквото и да било допускане от негова страна на М. да изпълнява трудови функции на тази дата и дума не може да става, още по-малко пък да се изисква осигуряване от негова страна (от страна на въззивното дружество) на безопасни условия на труд на М. на конкретния обект. Към този момент М. не е осъществявал дейност по силата на трудовия

си договор, не е осъществявал дейност като работник на въззивника, поради което и въззивника изобщо не е бил длъжен да му осигурява каквото и да било. С други думи нарушение на трудовото законодателство каквото е вменено на въззивното дружество с НП не е било извършено от него на 17.08.2021год.

Що се касае до изложеното във фазата по същество становище от процес. представител на въззиваемата страна, че нарушение било осъществено, тъй като така или иначе на М. като работник на въззивното дружество не е бил осигурен колан като предпазно средство за работа на височина то не се споделя от съда.

Безспорно от ангажираните от страна на въззиваемата страна писмени доказателства, се установява, че от страна на въззивното дружество като работодател на М. не е бил предоставен по принцип колан като предпазно средство. Горното обаче не е било и задължително доколкото съгласно чл. 5 от Наредба № 3 работодателят е длъжен да осигури лични предпазни средства само при работа с риск за здравето и безопасността, който не може да се отстрани по друг начин от една страна, а от друга съгласно чл. цитирания в НП чл. 17, ал.2 от Наредбата (в редакцията към датата на нарушението) в зависимост от спецификата на работните места, възможните опасности и резултатите от оценката на риска работодателят определя необходимите лични предпазни средства независимо от това, дали дейностите, личните предпазни средства и рисковете са посочени или не в приложения № 1, 2 и 3.

В случая по делото няма ангажирани каквито и да било доказателства св. М. да е извършвал трудова дейност (работа) на височина, възложена от въззивното дружество като работодател, което да е налагало задължително да му бъде осигурен колан по принцип.

С оглед на всичко изложено по-горе съдът счете, въззивното дружество не е извършило нарушението за което е санкционирано с НП. Последното се явява незаконосъобразно като издадено в нарушение на материалния закон и като такова следва да бъде отменено.

По разноските.

Искане за присъждане на разноски е направено от двете страни в процеса – както от въззивника, така и от въззиваемата страна като последната е формулирала и искане съобразно нормата на чл. 63д, ал.2 от ЗАНН за присъждане на разноски на ответната страна в по-нисък размер.

По искането на въззиваемата страна.

С оглед крайния изход на делото (НП подлежи на отмяна) искането на процес. представител на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

По искането на въззивника за присъждане на разноски, с оглед крайния изход на делото съдът счете, че такива се дължат съобразно разпоредбата на

чл. 63д, ал.1, от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.1 от АПК.

В случая въззивникът е представил доказателства за направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600лв. В тази насока е представения договор за правна защита и съдействие сключен на 04.10.2022год. между въззивното дружество и адв. Е. К.. Видно от същия в него е договорено възнаграждение в размер на 600лв. като е налице и изявление, че сумата е платена в брой. Налице са и подписи на упълномощител и упълномощен в договора за правна защита, поради което и в тази част договора има характер на разписка и съобразно константната съдебна практика, в това число и такава със задължителен за съдилищата характер – ТР №6/2012год. на ОСГТК на ВКС, удостоверява, че страната не само е договорила, но е и заплатила договореното възнаграждение.

Договорената и заплатена от въззивника сума за адвокатско възнаграждение надвишава размера на минималното адвокатско възнаграждение за този тип дела определен в чл. 18, ал.2 вр. чл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата №1 от 09.07.2004год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията към датата на сключване на договора за правна помощ). Съгласно чл.7, ал.2, т.2 от цитираната наредба за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес от 1000 до 5000 лева е 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв.. В случая е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5000 лв. и минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата в редакцията към датата на сключване на договора е 580лв. /изчислено по горепосочената формула/.

Съдът като взе предвид, че договореното и заплатено от въззивника адвокатско възнаграждение надвишава незначително минималния размер на адвокатското възнаграждение предвиден в цитираната по-горе наредба в редакцията към датата на сключване на договора за правна помощ – едва с 20лв. и е значително под минималния размер определен в наредбата в актуалната ѝ редакция – 800лв., прецени, че така договореното и заплатено възнаграждение не е прекомерно. Същото съответства на фактическата и правна сложност на делото и активността на процесуалния представител на въззивника в производството посредством изготвяне на въззивна жалба, участие в две съдебни заседания и ангажиране на гласни доказателства и то такива от съществено значение за решаване на делото. В контекста на горното съдът счете, че направеното от процес. представител на въззиваемата страна възражение в тази насока се явява неоснователно, а на въззивника следва да бъдат присъдени разноски в пълен размер – 600лв., която сума следва да бъде му бъде заплатена от В случая съдът намира за нужно да отбележи, че нормата на чл. 63д, ал.2 от ЗАНН не задължава съда автоматично да присъжда адв. възнаграждение в минимален размер. Адвокатското възнаграждение трябва да е справедливо и обосновано и само в правомощието на съда е да прецени дали съобразно данните по делото уговореният размер е прекомерен и до какъв размер следва да се намали при

спазване на определения минимум в разпоредбата на чл. 63д, ал.2 от ЗАНН във връзка с чл. 36 ЗА. Настоящият случай не е такъв.

Водим от горното Варненският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 03-2100020/23.09.2021 год., издадено от и.д. директор на Дирекция „Инспекция по труда“, гр. Варна, с което на “Я.“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, на основание чл. 413, ал.2 КТ е било наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 275, ал.1 от Кодекса на труда и чл. 284, ал.1 и ал.3 от Кодекса на труда във връзка с чл. 17, ал.2 от Наредба № 3 за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“, гр. Варна да заплати на “Я.“ ООД, ЕИК ***, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, сумата от 600лв. представляваща разноски за адвокатско възнаграждение

Решението подлежи на касационно обжалване пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____